

HOOFDSTUK

↑

Ik heb de originele *post* openstaan als ik 's morgens naar mijn computer slof. In één nacht tijd zijn er nog eens driehonderd reacties binnengekomen. Ik weet niet wat er allemaal wordt gezegd – ik heb het in geen maanden meer gecheckt. Ik weet dat sommige reacties van fans afkomstig zijn. Veel van *trolls*. Maar ik kijk niet naar de *post* vanwege de reacties; ik kijk om me eraan te herinneren dat dit allemaal – mijn hele leven – echt is.

Mijn begin als LadyAstronomia is hier officieel vastgelegd.

Ik strijk mijn warrige haar glad, gaap en wrijf de slaap uit mijn ogen. Ik knipper met mijn ogen: de *post* is er nog steeds, hij staat vrijwel boven aan het *Masterminds*-subforum voor webcomics. Je zou denken dat hij na twee jaar wel is gezakt, maar nee.

Ik sluit de browser vóór ik mijn eigen regels overtreed. Ik lees geen reacties. Reacties blazen zorgvuldig opgetrokken muren omver, en die muren heb ik nu juist nodig. Ik klik op Photoshop om het document te openen waar ik gisteren mee bezig was, een halfaffe pagina uit *Monsterzee*. De lijntekening is klaar. Ik was al begonnen met inkleuren maar ben halverwege gestopt. De tekst moet er nog in komen, maar ik lig hoe dan ook voor op schema. Volgens mij krijg ik deze week een heel hoofdstuk af. Mijn minimum is één pagina per week; meestal haal ik er drie. Ik heb altijd iets om te posten.

Ik laat mijn blik over de strippagina glijden, kader voor kader, om alle personages en de achtergronden nog eens te controleren. Ik bedenk de rest van het kleurenschema, waar het licht vandaan komt en waar de schaduwen

moeten komen. Ik bedenk de tekst. De opeenvolging van bewegingen ziet er goed uit, maar in het onderste kader heb ik Amity's neus weer te smal getekend. In close-ups zie je zulke dingen meteen, en het is altijd de neus. Dat moet ik later corrigeren. Nu heb ik geen tijd. En dan gaat, alsof hij het erom doet, de wekker af, en ik schrik op – ook al wist ik dat hij elk moment kon afgaan en wierp ik er net nog een blik op.

Ik slenter naar de andere kant van mijn kamer om hem uit te zetten voordat hij Church en Sully in de kamer hiernaast wakker maakt. Die irritante brugklassers mogen een halfuur later beginnen en dat laten ze me elke ochtend weten ook.

Mam heeft al twee hardgekookte eitjes en een glas versgeperste jus voor me klaarstaan als ik beneden kom. Geen idee wanneer ze die eieren heeft gekookt. Gisteravond in ieder geval niet, en nu is het supervroeg. Ze zit aan de bar in haar hardlooppoutfit en leest op haar tablet een of ander artikel over gezondheid. Een paar plukken haar zijn aan haar vrolijke paardenstaart ontsnapt. Vanuit de gang stijgt het gekletter van de douche op. Mijn ouders hebben hun dagelijkse hardlooprondje alweer achter de rug. Gruwelijk.

‘Goeiemorgen, lieverd!’ In een ander universum praat ze vast op een normaal volume, maar niet in dit universum. ‘Je ontbijt staat al klaar. Gaat het wel? Je ziet er bleekjes uit.’

Ik mompel iets. De ochtend kan me gestolen worden. En mam heeft het afgelopen jaar vrijwel elke week geroepen dat ik er ‘bleekjes’ uitzie. Ik klim op een barkruk en begin aan mijn eieren en jus. Misschien moet ik koffie eens uitproberen. Dat helpt misschien. Of het werkt juist averechts.

Onder mijn moeders elleboog ligt de ochtendeditie van de *Westcliff Courant*. Ik trek de krant naar me toe. De kop schreeuwt het uit: WAARSCHUWINGSBORDEN GEPLAATST BIJ DE WELLHOUSE BOCHT. Daaronder staat een foto van de haarspeldbocht na Wellhouse Bridge, waar massa’s bloemenkransen en knuffels zijn neergelegd. Dat is nou het lokale nieuws in Indiana: ze hebben niets, dus vullen ze de krant met het nieuwtje dat de Wellhouse Bocht jaarlijks meer slachtoffers maakt dan witte haaien wereldwijd. Dat is ook weer zoiets: een haarspeldbocht met een haai vergelijken.

Ik heb net mijn eerste ei op als mijn vader in de keuken verschijnt, geurend naar dampende spearmintthee, in een iets andere outfit dan waarin hij met mam gaat hardlopen, wat betekent dat dit zijn werkkleding is.

‘Goeiemorgen, Eitje!’ Hij gaat achter me staan, legt zijn handen op mijn schouder en plaatst een kus op mijn kruin. Ik brom afkeurend over de bijnaam en neem een hap ei. Hardgekookte hemel. ‘Goed geslapen?’

Ik haal mijn schouders op. Is het te veel gevraagd om me in de ochtend met rust te laten? Ik heb net genoeg energie om de goddelijke eieren naar binnen te werken; er is niet genoeg om ook nog woorden te vormen. Nog even los van het feit dat ik over twintig minuten in mijn auto moet stappen om naar school te rijden, waar ik zeven uur lang van alles en iedereen moet aanhoren, of ik het nu leuk vind of niet.

Mijn moeder zegt iets tegen mijn vader over een artikel dat kennelijk over de voordelen van fietsen gaat. Ik sluit me af. Lees hoe de chauffeur van het Westcliff Schoolorkest afgelopen zomer in slaap viel achter het stuur en uit de bocht vloog na de regionale competitie. Hapje ei. Daarvóór, in de winter, was het een man met zijn zoon. Slokje jus. En dáárvoor een vrouw die haar twee kinderen 's ochtends vroeg naar de crèche wilde brengen. Nog een hap. Een groep dronken tieners. Laatste hap. Een meisje dat vanwege de ijzel slipte. Laatste slokje jus.

Laat ze een hekwerk plaatsen zodat mensen niet langer de bocht uit vliegen en beneden bij de rivier belanden, maar nee hoor. Zonder de Wellhouse Bocht hebben we geen nieuws.

‘Niet vergeten, je broertjes hebben vanmiddag hun eerste voetbalwedstrijd,’ zegt mijn moeder als ik me van de kruk laat glijden om mijn ontbijtspullen naar het aanrecht te brengen. ‘Ze hebben er veel zin in en we gaan er met z’n allen heen om ze te steunen. Oké?’

Ik háát het als ze zo met ‘Oké?’ eindigt. Alsof ze verwacht dat ik boos zal worden nog voordat de woorden haar mond uit zijn. Alsof ik altijd in de startblokken sta om tegengas te geven. ‘Ja,’ zeg ik. Meer kan ik niet opbrengen. Ik loop weer naar boven om mijn rugzak, mijn schetsboek en mijn schoenen te halen. Ik spring een paar keer op en neer om wat meer bloed naar mijn hersenen te laten stromen. Eieren achter de kiezen. Energieniveau omhoog. Klaar voor de strijd.

Ik weersta de drang om achter mijn computer te gaan zitten, de browser te openen en de *Monsterzee*-forums te checken. Ik lees geen reacties en bezoek geen forums voordat ik naar school ga. Die computer is mijn konijnenhol; het internet is mijn wonderland. Ik mag er pas in vallen als het niet uitmaakt dat ik verdwaal.

Amity had twee verjaardagen. De eerste was haar normale geboortedag, en die kon ze zich niet meer herinneren. Dat kon haar verder niet veel schelen, want ze had jaren geleden geleerd dat piekeren nergens goed voor was. De tweede geboorte – of wedergeboorte, afhankelijk van de stemming waarin ze verkeerde – stond haar nog verbazingwekkend helder voor de geest, en dat zou vermoedelijk tot het einde van haar leven zo blijven, dacht ze.

Haar tweede geboorte was de dag dat de Waker haar als gastheer uitkoos.

HOOFDSTUK 2

Monsterzee is wel een fenomeen genoemd. In een paar artikelen. Door sommige recensenten. Door de fans.

Ik als maker kan het natuurlijk niet zo noemen. Het is mijn verhaal dat voor mij belangrijker is dan wat dan ook, een verhaal dat toevallig door veel mensen wordt gelezen – maar ik kan het geen fenomeen noemen want dat zou pretentieus en arrogant zijn, en daar word ik eerlijk gezegd onpasselijk van.

Is het vreemd als je misselijk wordt van erkenning?

Er zijn een heleboel dingen aan *Monsterzee* die me misselijk maken.

Het verhaal is heel eenvoudig en tegelijkertijd lastig uit te leggen. Ik heb het nooit in het echt geprobeerd, maar ik stel me zo voor dat het ermee zou eindigen dat ik iemands schoenen zou onderkotsen. Iets online uitleggen is een kwestie van even een link kopiëren en zeggen: ‘Hier, lees dit maar.’ Ze klikken hem aan. Lezen de intro. Als het ze bevalt, blijven ze lezen. Zo niet, nou ja, dan hoef ik in ieder geval niets te zeggen.

Als ik het verhaal zou moeten uitleggen zonder meteen naar de strip te kunnen doorverwijzen, zou het ongeveer zo klinken: ‘Op de verre planeet Orcus strijden een jongen en een meisje voor twee partijen die met elkaar in een lange oorlog verwickeld zijn: de oorspronkelijke bewoners versus kolonisten van de Aarde. De jongen en het meisje dragen parasitaire energiewezens met zich mee, die elkaars enige zwakke punt zijn. Er is een uitgestrekte oceaan, en er leven monsters in die oceaan. Er gebeurt van alles. De kleuren zijn prachtig.’

Ik ben niet voor niets tekenaar en geen schrijver.

Drie jaar geleden ben ik begonnen *Monsterzee* online te zetten, maar het ontplofte pas toen de originele post op de *Masterminds*-site verscheen. Mensen zagen het daadwerkelijk. Ze begonnen het te lezen.

Ze waren geïnteresseerd.

Dat was nog wel het vreemdste. Dat er buiten mij nog anderen in mijn strip geïnteresseerd waren. Ze waren geïnteresseerd in Amity en Damien en in het lot van Orcus. Ze wilden weten hoe de zeemonsters heetten. Ze vonden het fijn dat ik pagina's op tijd postte en dat ze goed getekend waren. Ze waren zelfs geïnteresseerd in mij, hoewel ze nooit verder kwamen dan mijn gebruikersnaam. De fans niet, de trolls niet, de recensenten niet. Misschien groeide de strip wel uit tot een fenomeen door de anonimiteit van de maker. Mij hielp het in ieder geval niet zó misselijk te worden dat ik compleet blokkeerde.

Ik word regelmatig benaderd door literair agenten en uitgevers met het aanbod om *Monsterzee* in boekvorm uit te brengen, maar die mails wis ik meteen: het idee dat mijn kindje mishandeld zou kunnen worden door een groot bedrijf vind ik zo angstaanjagend, dat ik een papieren publicatie onmiddellijk uit mijn gedachten ban.

Het was niet mijn bedoeling om een fenomeen te scheppen, ik heb *Monsterzee* gemaakt omdat dit het verhaal was dat ik wilde vertellen. Ik heb het gemaakt omdat iets diep binnen in me zei dat ik het moest doen. Hiervoor ben ik op aarde gezet, om dit te creëren, voor mezelf en voor mijn fans. Het is mijn verhaal en het is mijn plicht om dat verhaal het licht te laten zien.

Klinkt dat pretentius?

Maakt me niet uit.

Het is de waarheid.

MONSTERZEE-FORUMS

GEBRUIKERSPROFIEL

LadyAstronomia **

Admin

LEEFTIJD: 00

LOCATIE: Nachteiland

HOBBY'S: Zeemonsters berijden, sterren in kaart brengen, klokkenpa-leizen ontdekken.

Volgers 2.340.228

| Volgt 0

| Posts 5.009

UPDATES

[Bekijk eerdere updates](#)

14-10-2017

Niet vergeten: deze week zijn er nieuwe *Monsterzee*-shirts te koop! We hebben Amity en Dallas, Damien en de horror-raven en talloze zeemonsters. Check it out! monsterzee.com/store

15-10-2017

Holy shit, de shirts vliegen de deur uit! Ze worden binnenkort aangevuld! (En vergeet ook de volgende stripbundel niet!)

17-10-2017

De pagina's van vanavond zullen jullie vast niet teleurstellen...

18-10-2017

Hehehehehe ik zei het je toch. >:D

19-10-2017

Ja, ja, ik weet het, ik ben een verdorven mens.

19-10-2017

De shirts liepen zo goed dat ze deze week ook nog te koop zijn! Vers van de pers!

20-10-2017

Vanavond *Dog Days*, yay!!! Hopelijk zie ik jullie allemaal in de chatroom.

Op de vraag hoe het voelde om opnieuw geboren te worden kon Amity alleen maar antwoorden: 'Pijnlijk.' Een wezen van pure energie was in haar gekropen en had haar hele genetische structuur door elkaar gehusseld. Hoe zou het anders moeten voelen? Maar de diepgelovige bewoners van Nachteiland bleven maar doorvragen. De Waker was een van hun grote beschermers, dus uiteindelijk veranderde ze haar antwoord in: 'Het was een spirituele ervaring.'

HOOFDSTUK

3

Naar school gaan voelt meer dan ooit aan als een straf. School interesseert me gewoon niet.

Ik sta op deze herfstochtend voor mijn locker en staar naar de gang: de entree is versierd met een spandoek voor *Homecoming* en herinnert leerlingen eraan tickets te kopen voor de footballwedstrijd van aankomende vrijdag. Iemand heeft dat spandoek daar opgehangen. God, iemand heeft dat spandoek gemaakt. Iemand heeft het geschilderd. In de gang lopen leerlingen die volgens het thema van deze dag van *spirit week* zijn verkleed – kennelijk hip-piedag. Veel vrede-stekens en wapperende, geknoopverfde stoffen. Wat een schoolspirit.

Ik heb al moeite om 's avonds mijn huiswerk af te krijgen; waar vindt een mens überhaupt de wilskracht om zich ook nog eens voor dit soort dingen in te spannen? Degenen die de meeste lol hebben, gehesen in de belachelijkste outfits, zijn nota bene, net als ik, bovenbouwers. Hoe? Waarom? Dit zijn legitieme vragen: ik heb het gevoel alsof iemand een grap heeft verteld waarvan de clou me compleet ontgaat zodat iedereen nu lacht, behalve ik.

In afgedragen jeans en een wijde hoodie sta ik voor mijn locker de minuten af te tellen totdat ik naar de huiswerkklas móét gaan. Een groep jongens met *tye-die* hoofdbanden en roze zonnebrillen verzamelt zich rond de locker naast die van mij; een van hen rukt hem zo wild open dat het deurtje tegen mijn rug aan knalt. De jongen wil zich net verontschuldigen als hij ziet dat ik het ben, waarop hij overgaat in een onverbloemd minachtend gesnuif. Ik

probeer ze te negeren totdat ze vertrekken, maar een van hen slaat zijn capuchon op en doet een holbewoner na, met een gekromde rug en zijn handen als klauwen voor zich uitgestoken. De anderen lachen. Ik sla mijn eigen capuchon omlaag.

Ik begrijp deze plek niet, maar ik moet nog een halfjaar doorbijten: nog zeven maanden tot aan mijn eindexamen – daarna ben ik ervan verlost en mag ik naar de universiteit. En de universiteit, weet ik van diverse betrouwbare bronnen van de *Monsterzee*-forums, is zoveel beter dan de middelbare school dat je er alleen nog maar om kunt lachen. Dáár wil ik zijn: op de plek waar je je schouders ophaalt over de middelbare school, waar je niet met mensen hoeft op te trekken als je er geen zin in hebt, en waar niemand het iets kan schelen wat je aanhebt of wat je doet.

Als de jongens de hoek om zijn en mij allang weer zijn vergeten, draai ik me weer naar mijn locker. Toen ik hier net op school zat, had ik die volgehouden met illustraties en *Kinderen van Hypnos*-fanart, mijn favoriete boekenserie. In de hoeken hingen wat schetsen voor *Monsterzee*, maar dat was voordat de strip populair werd. Inmiddels is mijn locker, op mijn schoolspullen na, leeg. Ik prop mijn economie- en geschiedenisboeken in mijn rugzak. Klem mijn schetsboek onder mijn arm, slinger mijn rugzak om mijn schouder. Berg mijn gevoelens weg.

Op naar de huiswerkklas.

‘Eliza, jou heb ik even nodig.’ Mevrouw Grier heeft de nare gewoonte om de eerste de beste persoon die komt binnenlopen aan te klampen, en vandaag ben ik de ongelukkige leerling die in haar gretige leraressenklauwen valt. Ze kijkt me glunderend aan, het toonbeeld van vrolijkheid met haar optimistische gele zomerjurk en haar banaanvormige oorbellen.

Behoedzaam maak ik me uit haar greep los, zodat het niet lijkt alsof ik niet wil dat ze me aanraakt. Ik heb niks tegen mevrouw Grier. Meestal mag ik haar wel. Ik wou dat ik daadwerkelijk les van haar had en dat ze niet alleen maar mijn huiswerkbegeleider was: ze dwingt me namelijk nooit iets te zeggen als ik er zelf geen zin in heb en alleen al het feit dat je er bent, vindt zij al een bewijs van een goede inzet.

‘We hebben een nieuwe leerling die hier vandaag voor het eerst is,’ zegt ze met een glimlach, en ze zet een stap opzij. Achter haar staat een jongen, met het postuur van een American footballspeler, in jeans en een T-shirt van de school. Hij is hier nog niet eens één dag en hij heeft al de juiste spirit. Hij haalt een hand door zijn korte bruine haar en werpt een uitdrukingsloze blik op me, alsof hij me niet echt registreert. Mijn maag keert zich om. Hij is precies het soort jongen dat ik uit de weg ga: ik wil graag onzichtbaar zijn, maar niet dat iemand me aankijkt alsof ik onzichtbaar zou móéten zijn.

‘Dit is Wallace,’ zegt mevrouw Grier. ‘Jij kunt hem vast wel wegwijs maken en hem helpen met zijn rooster.’

Ik haal mijn schouders op. Ik ga natuurlijk niet ‘Nee’ zeggen. Nee zeggen geeft meestal meer problemen dan dat je ermee voorkomt.

Mevrouw Grier glimlacht. ‘Geweldig! Wallace, dit is Eliza. Je kunt naast haar gaan zitten.’

Wallace volgt me naar mijn plek achter in het lokaal. Hij loopt langzaam, gaat langzaam zitten en kijkt om zich heen alsof hij nog slaapt. Hij werpt weer een blik op me en wanneer ik niets zeg, trekt hij zijn telefoon tevoorschijn en begint zijn berichten te checken.

Ik was sowieso niet van plan mijn mond open te doen. Zoveel uitleg heeft onze school niet nodig; hij is vast slim genoeg om zelf uit te vinden hoe alles werkt.

Ik trek mijn knieën op, leg mijn schetsboek ertegenaan zodat niemand kan meekijken en begin aan de volgende *Monsterzee*-pagina. Ik vergeet Wallace. Ik vergeet mevrouw Grier. Ik vergeet deze hele school.

Ik ben weg.

Ik sla me door de dag zoals altijd: door zo onzichtbaar te worden dat de leraren me over het hoofd zien én door de verleiding te weerstaan de *Monsterzee*-forums te checken. Ik heb gehoord dat het stukken makkelijker is om school te overleven als je vrienden hebt met wie je kunt praten, maar ik heb alleen maar online vrienden. Ooit had ik vriendinnen buiten het internet. Of dat dacht ik tenminste. Toen ik klein was, had ik vriendinnen op school en bij mij in de buurt – maar nooit hartsvriendinnen die me uitnodigden om te komen logeren of samen naar de film te gaan. Ik werd af en toe voor feestjes

uitgenodigd, maar vaak kreeg ik de indruk dat mijn moeder dat had bekostuofd. Ik was best een raar kind. Nog steeds, trouwens. Alleen verkeren mijn klasgenoten en ik nu niet meer in de waan dat we meer dan een oppervlakkig contact met elkaar moeten hebben.

Mijn vader zegt alsmaar dat het normaal is om te denken dat je vreemd bent. ‘Eitje, geloof me maar als ik zeg dat veel kinderen van jouw leeftijd hetzelfde denken.’ Misschien heeft hij gelijk. Het enige wat ik weet is dat Casey Miller vorig jaar met een gillette opzijsprong toen ze in de gaten kreeg dat ik achter haar liep. Natuurlijk kwam ze meteen met een slap excuus op de prop-pen, maar tijdens de lokaalwisseling is de gang stampvol, dus wie schrikt er dan in godsnaam van een leerling die toevallig achter je loopt? En een week daarvoor kwam ik vanwege hevige menstruatiepijn te laat bij gym, waardoor de hele klas werd gestraft met tien minuten traplopen en waardoor ik tot op de dag van vandaag word aangekeken alsof ik een seriemoordenaar ben. En ik weet toevallig dat Manny Rodriguez een paar maanden daarvoor een paar van zijn zwemvriendjes had opgetrommeld om voor te dringen terwijl ik in de schoolkantine in de rij stond, maar dat ze weigerden – alsof ik behekt was.

Zien mensen mij echt als een of andere freak die je beter uit de weg kunt gaan? Mijn ouders vragen zich af waarom ik niet meer vrienden heb en dit is de reden: omdat ik niet bevriend wil zijn met deze figuren. Zelfs de aardige leerlingen vinden me raar, ik kan het aan hun gezicht aflezen als ze samen met mij worden ingedeeld voor een project. Ik ben de persoon van wie iedereen altijd hoopt dat die niet bij zijn groepje wordt ingedeeld. Niet omdat ik slecht presteer of anderen voor al het werk laat opdraaien, maar omdat ik er als een sloeber bij loop en nooit mijn mond opentrek. Toen ik nog jong was, vond iedereen het grappig. Nu vindt iedereen het vreemd.

Ik zou eroverheen moeten zijn gegroeid.

Ik zou sociaal moeten willen zijn.

Ik zou vriendinnen moeten hebben die ik kan zien en aanraken.

Maar ik wil niet bevriend zijn met mensen die me als ‘creepy’ wegzetten. Als ze wisten wie ik ben en wat ik heb gemaakt, dan zouden ze me misschien niet meer zo vreemd vinden. Dan zou ‘vreemd’ waarschijnlijk ‘excentriek’

zijn. Maar hier op school kan ik alleen maar Eliza Mirk zijn, en Eliza Mirk speelt een onbeduidend rolletje in andermans leven – en zelfs in mijn eigen leven.

Als de bel van het zevende uur gaat heb ik een hele pagina van *Monsterzee* geschetst, maar mijn gedachten zijn bij de pagina die ik thuis nog moet afmaken. Ik post nieuwe pagina's altijd op vrijdagavond. Mijn lezers houden van regelmaat. En ik geef ze graag wat ze willen.

Ik laat de schoolboeken die ik niet nodig heb achter in mijn locker en vertrek richting huis. In mijn poging zo onopvallend mogelijk te zijn, loop ik zó dicht langs de wanden dat ik zelfs voor mijn eigen gevoel bijna verdwijn. Als ik door de hoofdingang loop, zie ik dat de meeste bovenbouwers al in hun auto zitten. Iedereen wil zo snel mogelijk naar de uitgang. Ik spit in mijn rugzak naar mijn autosleutels.

Die Wallace-gast zit op een van de bankjes langs het toegangspad naar zijn telefoon te turen alsof hij elk moment een bericht verwacht, een pen in de aanslag boven het vel papier op de map op zijn schoot. Hij ziet er nog steeds uit alsof hij slaapdronken is. Misschien heeft hij een lift nodig. Of is hij gewoon zo slim om te wachten tot de parkeerplaats is leeggestroomd. Ik blijf even voor de ingang staan om naar hem te kijken. Ik zou hem een lift kunnen aanbieden, maar dat zou best vreemd zijn. Eliza Mirk biedt geen liften aan en niemand vraagt haar ooit om een lift.

Als hij zijn hoofd heft, kijk ik snel weg en loop naar mijn auto.